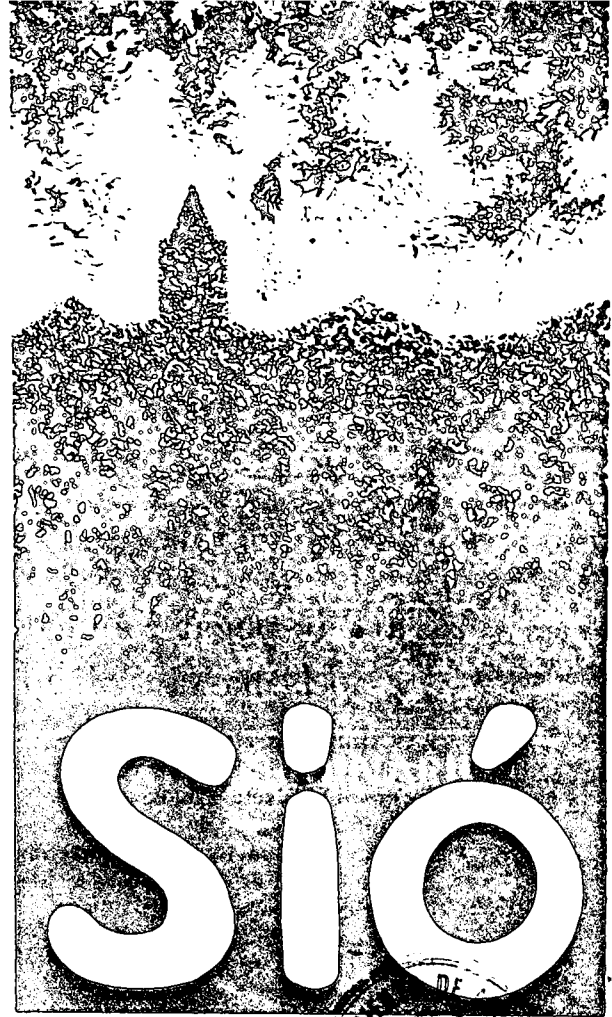

A NUESTRA COMARCA

Después del recorrido efectuado por todos los pueblos de nuestra comarca, durante el cual hemos sido testigos de la amabilidad y aprecio que tienen todos sus habitantes hacia nuestra querida Villa, les agradecemos vivamente todas las atenciones que han tenido con nosotros, y desde estas páginas de SIO brindamos un cordial homenaje a todos los comarcanos, publicando este original mapa donde queda constancia de nuestro paso por cada localidad; y, coincidiendo la aparición de este número con los días de nuestra Fiesta Mayor, sólo nos resta invitarles a todos en estas fiestas, en las que, como siempre, AGRAMUNT les espera con el corazón abierto.

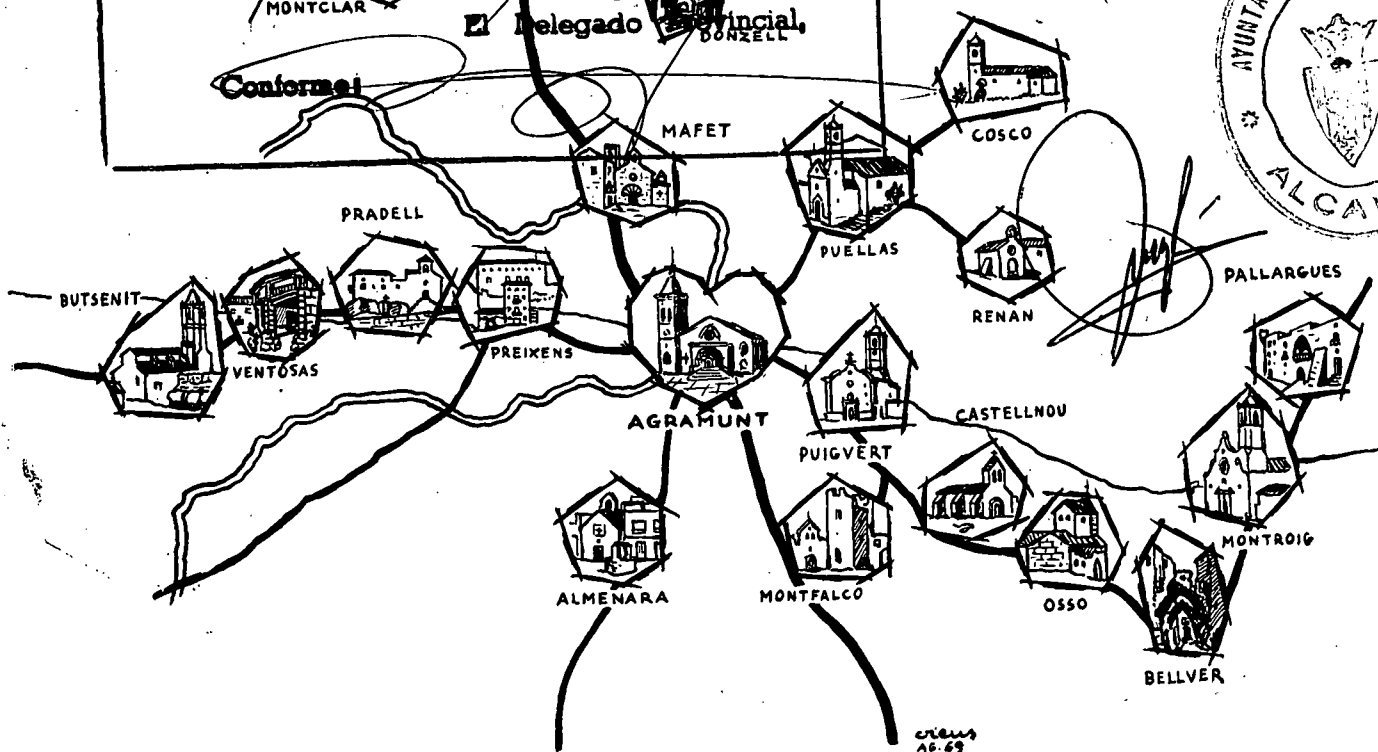
MINISTERIO DE INFORMACION Y TURISMO
 DELEGACION PROVINCIAL DE LERIDA

Depositado a las 13 horas del día 13
 de Septiembre

MONTCLAR

El Delegado Provincial,
 BONZELL

Conforme a

Les Pallargues

El mes passat no ens fou possible publicar les dades referents al poble de LES PALLARGUES, que oferim a continuació.

LES PALLARGUES és cap de municipi i el seu terme comprén 1.480 hectàrees de secà. Viuen al poble 57 famílies, amb un total de 242 habitants. Hi ha 13 cases tancades. Tenen 31 cotxes i 29 tractors. Els infants en edat escolar són 51. Tenen l'aigua al poble des de l'any 1931. El telèfon des de fa 15 anys. No disposen de clavegueres.

* * *

L'art de pegar i amagar la mà o la bassa d'oli brut

Mentres els altres cullen olives
prepareu el dipòsit per l'oli.
Poseu-hi aixeta a baix
i una tapa a dalt.
Suqueu el pa tots del mateix dipòsit.
Quan baixi de nivell poseu-hi aigua.
Treieu-ne vosaltres per dalt,
doneu-ne als altres per baix.
Ull viu, no vos taqueu.
Home tacat, home acabat.
Som omnipotents per altres.
Entre nosaltres, qui més qui menys.
Repartiu-vos-ho bé, equitativament.
Amb pau, amor i tranquil·litat.
Tu, lladre! Tu pillo, bandit!
Moderació. Què feu? Calma.
Vigileu el dipòsit, que no caigui.
Ai que és trenca, cata... cata... cata... croc!!

JOSEP FARRENY

SI0 - Boletín Informativo Municipal

Director: Sr. Alcalde de la Villa

Sub-Director: Lluís Pons Serra

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta Miguel Pera-Guimerá, 13-Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10

Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Crónica de Verano y es verdad

Haciendo estancia en Agramunt, y como sea que los atractivos turísticos en ésa son bastante reducidos, me llevó la curiosidad (defecto que tenemos muchos hombres y mucho más las mujeres) a meterme por el camino que va de la carretera de Cervera, junto al puente del Sió, hasta unas granjas, y más allá, supongo, yo.

Cuál fue mi sorpresa, mejor diría espanto, cuando salieron a mi encuentro tres enormes perros atados con cadenas y un cuarto sin ellas, que se dirigió hacia mí a gran velocidad.

Me extrañó muchísimo su forma de proceder, pues él no me conocía ni yo tampoco a él. Comprendí que en aquellas circunstancias no era oportuno detenerse a emitir juicios sobre su manera de actuar.

Reconozco que el miedo me impidió correr; de todas maneras, unos metros más o menos el resultado hubiera sido el mismo.

Me paré y le ofrecí discretamente mi pierna derecha, que tiene ligeros síntomas de reuma, y con la quimérica esperanza de que se contentara con una sola.

El perro, enfurecido como un «Mihura», llegó a mis pies a la distancia de un pelo de bigote de gato y, ¡oh milagro!, no mordió.

De la granja salió un mozo con una escoba; hizo seña al perro para que se alejara y me preguntó qué hacía por aquellos parajes. Le respondí que iba de paseo, creyendo que aquel camino era patrimonio del Municipio, y que de ser así su paso era libre para todo el mundo y que los perros me estorbaban.

Me contestó que era camino privado, pero que si quería pasar, que lo hiciera rápidamente, ya que si el amo me viera... No comprendí el final de la frase que poco me interesaba, ya que mi curiosidad había desaparecido por completo.

Describiendo medias circunferencias, para evitar los perros encadenados, y con el consiguiente desconcierto de alidos de los mismos, me alejé prudentemente, jurando a mi persona que nunca más volvería por aquellos lugares.

¿Tiene moraleja este incidente? Si el camino pertenece al Municipio, los perros deben desaparecer. Si el camino es privado, que pongan un letrero con la siguiente inscripción: «SE PROHÍBE EL PASO — PERROS QUE ASUSTAN PERO QUE NO MUERDEN».

Si otra vez se me ocurre admirar el panorama del Sió, lo haré desde lo alto del puente de la carretera de Cervera, y lo que perderé en el detalle lo ganaré en el conjunto y en tranquilidad.

P. V.

Tapizados de Coches y Muebles

Colchones

Guarnicionería Recasens

Plaza del Pozo, 6 - Tel. 76

AGRAMUNT

Odiada, Immòbil, Desesperant Esperança

Cridem contra una joventut fanatitzada per cantants com molts; però no hi són tots i no ho són tots de fanatitzats. Cridem contra la moda que trobem escandalosa, la foscó de les pistes de ball, el que gasta o malgasta el jovent. Ens preocupa, ho critiquem; però no ens deixem portar també, en part? Cridem contra la censura i cridem contra la immoralitat. Ens constraïm a vegades, ja ho veieu. Hi ha qui diu que el jovent no sap el que vol, crec que és cert i per la nostra part no volem res, ja ho trobem tot bé.

Mentres al món hi hagi abusos d'autoritat. Mentres hi hagi fam. Per més que es vagi a la Lluna. Per més que es parli de pau. Si no parem les guerres, si no parem les carreteres d'armament, si no parem les maniobres militars...

Un televisor, cotxe, nevera i hores per a treballar. I més hores, vuit, nou, deu i més hores... Pare i mare al taller, a la fàbrica, a casa: Tot per adquirir, per no ser menys que el veí, que l'amic, que el parent, o donar estudi als fills. I la gent està bé, no es queixa, s'està content, ara trist de manera intermitent. Normalment la tragèdia succeeix de portes endins de les cases. Als bars, als balls, als cines, tot llueix, tot riu, tot és abundància, alegria i pau. El vermut, el bon dinar, el café, puro i copa, tabac ros...

A les tendes per cobrar tenen llargues llistes, als bancs moltes lletres i els notaris també en saben quelcom.

En fi, la economia, les diferències socials, racials, oblidem-les, ja hi tornarem. La ignorància no pot ser, no és nostre cas voluntària, les causes venen de bastant lluny. Aquesta ignorància és portada, mantinguda, continuada i fomentada. Si que porta coses i és per causes i conseqüències porta que ningú voldriem; però no pot ser tot mai, no pot succeir mai tot de manera exacta com es voldria. Hi ha qui ho veu blanc, qui ho veu negre, un vol anar per allà, l'altre per aquí...

Si no s'educa l'home, si se l'hi dona garses per perdius, s'el pot enganyar moltes vegades. Aconseguireu d'ell part del que voldreu; però no tot. Perquè el robot si que obeeirà cegament, l'home se'n ha cansat. No ens tenen d'extranyar actituds de joves, modes i maneres de vestir, d'actuar i de pensar. No serà que alguns principis no estan al dia? Que estan fora d'època? Critiquem el que veiem per fora del jovent, ¿no serà fruit de l'arbre que nosaltres portem a dintre?

Deixem el garrot, donem la mà. No discutim, dialoguem. No sols parlem, escoltem. Plantejem els problemes, busquem solucions, portem-les a terme. Casa meva i els meus, els veïns, els altres i tots, que Agramunt és tots i l'hem de fer tots.

JOSEP FARRENY

CHOCOLATES JOLONCH

Ante la Fiesta Mayor

Son de elogiar los esfuerzos de la Sociedad Casino Agramuntés, que cada año centra las diversiones de nuestra fiesta con sus bailes y espectáculos de calidad, así como el interés que tienen los empresarios de los cines en presentarnos programas de selección; pero, a mi entender, lo que hace nuestra Fiesta Mayor verdaderamente popular son estas manifestaciones al alcance de todos, que dan al ambiente general este aire tan festivo y alegre, como las actuaciones de la Coral, las sesiones de sardanas, los pasacalles, los juegos infantiles, el castillo de fuegos artificiales...

Este año debemos congratularnos, porque, gracias a iniciativas de jóvenes activos, estimulados por personas que sienten verdadera estima por las cosas de Agramunt; veremos, ampliadas, estas manifestaciones festivas: la actuación, en la víspera, de la ya famosa Tuna infantil, que levantará nuestros ánimos y nos introducirá en las fiestas con sus alegres canciones magníficamente interpretadas por los pequeños, que este día se acompañarán ellos mismos con los instrumentos musicales, valorizando su actuación; la presentación, el domingo, del grupo de «Majorettes» desfilando por las calles de nuestra Villa con brillantes exhibiciones de las 36 chicas que lo componen y de los 12 jovencitos que con sus trompetas y tambores amenizarán las marchas, que tendrán un brillante final en el interior del entoldado; la reapertura, después de seis años de inacción, de la tómbola local, donde habrá premios para todos, y algunos muy importantes, y cuya recaudación se destinará para la creación de un local juvenil que centre las actividades de nuestra juventud.

Por todo ello hemos de alegrarnos, principalmente porque es una demostración de que no se está tan adormecido como generalmente se piensa. Buena prueba tenemos en la «Coral d'Avui», que en poco tiempo se ha cimentado y alcanzado un verdadero nivel artístico muy de elogiar. También la Tuna infantil está dando muestras de vivacidad, y esperamos que este grupito de «Majorettes» tenga también el acierto de la constancia que solidifique su existencia.

Todas estas manifestaciones y otras muchas que a menudo aparecen en nuestra Villa conviene protegerlas, avivarlas, estimularlas para que prosperen y perduren; esto es lo que da sabor a la vida en nuestros pueblos.

Lo que la artesanía es a la industrialización lo son estas actuaciones populares a la amalgama de ballables enloquecidos, televisores y películas sádicas y eróticas.

creus

La Roseta va de vacances

Enguany la Roseta sortí de vacances. És una noia molt com cal i segons el seu pensar, a l'ensems que el d'altres persones, avui en dia s'ha de veure món. Es preparà l'equipatge a consciència i tota cofoia pujà al tren. Aquest, modern i còmode, s'allunyà del poble fins que entre boires, en un tancar i obrir d'ulls, quedà només en un record.

La Roseta mirà al seu entorn i va pensar que per unes hores, aquella gent que mai havia vist, esdevindrien companys seus. Estava cansada, la son tancava les seves parpelles, no es va deixar guanyar, volia aprofitar i gravar en el seu interior tot el que veia. De l'horta ufanosa, variada, rica, plena de vida i color, va passar a la terra seca, uniforme, aspra, solitària, com deixada de la mà de tothom. S'atançaven a la gran ciutat. Allí, gent que anava i venia, empentes, cases, botigues, torres de campanars, un riu, ponts. El tren seguí el seu camí. La Roseta va pensar que la comoditat és mitja vida i amb un cop de mà abaixà el seient, s'estava millor una mica tombada, encara trigària a arribar.

Mirava per la finestra els camps amples on el pagès havia deixat la suor, ja no semblava un desert, a l'horitzó es veia el dibuix d'una muntanya que s'atançava acompassada amb el vaivé del tren, fins a formar part, per breus moments, del seu viure. Donava sensació de frescor, de benestar. A la Roseta li van xocar aquells canvis de terreny.

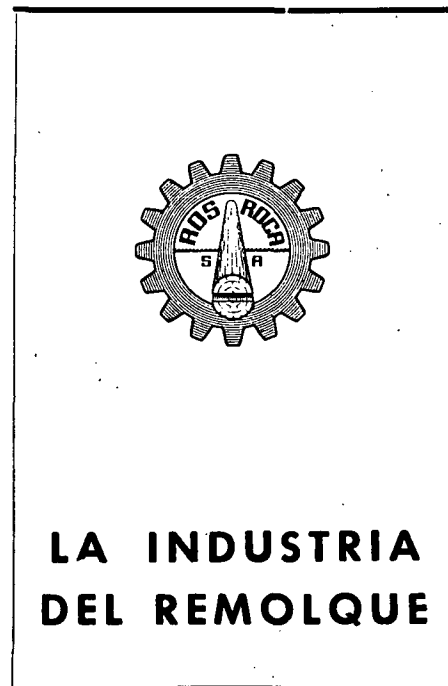
De l'horta al secà, del pla a la muntanya. Se la mirava tan verda, plena de pins, rierols i prats amb flors de tota mena. Ací i allà, com volen veure per entre rames la llum del sol, sortia la teulada d'una petita casa. El tren, ignorant tot allò meravellós, seguia amb afany el seu camí. Cap al tard, poc a poc com un gran senyor, feia l'entrada a l'estació. La Roseta va baixar, era la seva. I altra vegada anants i vinents, gent de tota mena, empentes, preguntes, soroll, portes massa petites per tanta gent. Per fi surt al carrer com pot, té pressa per veure la ciutat. És bonica, llargs passejos amb arbres a les vores, gent elegant que camina sense pressa, alts edificis, carrers estrets amb botigues de tota mena, restaurants típics amb el sostre ple de pernills que penjen de claus. Està ple de gent, a

la Roseta li roda el cap, busca un lloc més tranquil: el mar. I es queda mirant-lo fit a fit, està quiet com adormit, la platja és ampla. Cap a l'esquerra, vaixells que li fan guardia; cap a la dreta, una plantada de pins. Estrelles de colors fan dur a l'aigua vestit de festa, i ella, sense adonar-se de la seva grandiositat, dorm; fins que l'endemà els primers banyistes, torbaran aquell repòs amb ganes de remullar-se i prendre el sol.

La Roseta es va quedar allí a passar les vacances. Va veure el que mai hauria cregut. Hotels majestuosos on l'estada costava un dineral, jardins esplèndits, casinos on en una jugada de la sort la gent es tornava rica o pobra, senyores elegantíssimes com jugant a qui pot més; joies enlluernadores, cotxes de totes les matrícules, accents i llengües estranyes, salons de modes, cafeteries, cares ara rialleres, ara cansades, menjars desconeguts, grans magatzems, llocs senyorials adornats amb riquesa i gust exquisit, flors a desdir... Tot plegat era nou per la Roseta, que no perdia detall del que veia.

Els dies van passar depressa i les vacances també. La Roseta retornà a casa seva, amb ella s'emportà el record d'uns dies meravellosos i la convicció de que no és res d'estrany que el món vagi com va.

AGNES ESCOLA

ACTOS OFICIALES que celebrará la Villa de Agramunt con motivo de su Fiesta Mayor, en honor de su Excelsa Patrona LA VERGE DEL SOCÓS

SABADO DIA 13

A las 12 horas.

Repique general de campanas y Pasacalle con GIGANTES y CABEZUDOS

A las 13 horas.

En la Plaza Mayor, disparo de una GRAN TRACA, fuegos japoneses y elevación de globos

A las 19'45 horas.

Conclusión de la SOLEMNE NOVENA a la Virgen del Socós

A las 20 horas

LA TUNA JUVENIL realizará un PASACALLE felicitando las Fiestas a todos los agramunteses

A las 21 horas.

Apertura de la TOMBOLA BENEFICA

A las 23 horas.

AUDICION DE SARDANAS en la Plaza de la Iglesia con la Cobla «LA PRINCIPAL DE CERVERA»

DOMINGO DIA 14

A las 11 horas.

SOLEMNE PROCESION

con asistencia de la Ilustre Corporación Municipal y demás Jerarquías Locales.

A las 12 horas.

OFICIO SOLEMNE

en la Iglesia Parroquial Las Masas Corales de Tremp, Solsona y Agramunt, interpretarán la «Misa Festiva» a tres voces. Ensalzará las glorias de la Virgen el Lic. D. Antonio Fortuny Feliu, Profesor del Seminario. A continuación tendrá lugar un devoto Besamanos.

A las 17 horas.

Concentración en la Plaza Mayor de las Masas Corales, «Colla de Bastoners» de Montblanch. Majorettes, Banda de Cornetas y Tambores, que seguidamente recorrerán las calles de Sió, Angel Guimerá, Estudios Nuevos y Plaza del Generalísimo, con exhibición de las Corales en el Entoldado.

LUNES DIA 15

A las 12 horas.

SOLEMNE MISA DE REQUIEM en sufragio de los difuntos.

A las 19'30 horas.

AUDICION DE SARDANAS en la Plaza del Pozo, a cargo de la Cobla «La Principal de Cervera»

MARTES DIA 16

A las 11 horas.

FESTIVAL DE CUCANYES

en la Plaza de la Iglesia, con diversos juegos de carreras de sacos, «trencament de l'olla», antena resbaladiza con un par de pollos en la cúspide. Alternando con tracas y disparos japoneses.

A las 19'30 horas.

SARDANAS en la Plaza del Pozo por «La Principal de Cervera».

DE L'ANTIGOR

En altre temps els carrers d'Agramunt havien estat escenari de la desfilada d'onze processons, les quals eren nomenades com posem a continuació i tenien lloc els dies que anotem a seguit:

PALMES I RAMS. — Diumenge de Rams, al matí; dia variable.

CALVARI. — Diumenge de Rams, a la tarda; dia variable.

SANT SEPULCRE. — Dijous Sant, a la nit; dia variable.

VIACRUCIS. — Divendres Sant, a la matinada; dia variable.

VERGE DE LA SOLETAT. — Divendres Sant, a la nit; dia variable.

ROGATIVES. — 25 d'Abril, Sant Marc, i els tres dies anteriors a la Ascensió.

BENEDICCIÓ DEL TERME. — 3 de Maig, Invenció de la Santa Creu.

CORPUS CRISTI. — La tarda d'aquesta festivitat; dia variable.

VERGE DE LA ASSUMPCIO. — 15 d'Agost, a la tarda.

FESTA MAJOR. — Tarda del primer dia; variable del 9 al 15 de Setembre.

ROSARI. — Tarda del primer diumenge d'Octubre; dia variable.

D'aquestes processons, quantes s'en celebren actualment?

Es que la pèrdua d'algunes d'elles implica un refrendament de l'esperit cristià que vivificava el cor de nostres avantpassats?

La concurrència als actes religiosos que encara es celebren sembla guiar-nos a la resposta negativa.

Amb tot no podem per menys de dol-drens de la desaparició de la de l'Assumpció i de la del Rosari, car eren tributades a la Verge Maria (tant discutida durant el Concili Vaticà II) i encara més vivament aquesta darrera per l'influència que en nosaltres tingué l'insistent campanya en pro del passament del Rosari en família, ja que si l'eslogan ens diu que «família que resa unida és família que viu unida», podem aplicar-lo a l'àmbit local i dir «poble que resa unit és poble que viu unit».

Ignorem l'influència que el «Rosari de l'Aurora» tingué en l'antigor sobre l'unió i la pau dels veïns de nostra vila, però estem convençuts que havia de portar una gran dosi de tranquil·litat als cors que oïssin i «escoltessin» les excelències que per a la Verge s'enclouen en la lletania lauretana, ja que cor que sent la pau, que viu en pau interior és cor que aspira, que busca la pau del món que el rodeja, i tota idea de pau entranya la de sossegada convivència, que és el que vehementment hauriem de desitjar tots per a nostra vila.

S'han perdut algunes processons. Déu vulgui que no es perdi mai dels mais la de la Festa Major, tribut màxim públicament rendit a nostra excelsa Patrona, la Verge del Socós.

J. VILADOT-PUIG

FESTIVALS PARROQUIALS

No cal pas dir que ens ha extranyat una miqueta el fet de que SIO, lligam d'expressió de la vida agramuntina, no s'hagi fet més ressó dels festivals que sota el patrocini de la Parròquia, s'han anat celebrant els últims temps. Si no recordem malament, excepció feta d'unes molt reduïdes ratlles a la secció ALBUM, tots han passat gairebé desapercibuts.

Aquestes ratlles voldrien solament subsanar un xic aquest descuit. I no volen pas ésser, ni una acusació per a SIO, ni tampoc cap panegíric dels festivals parroquials. Voldrien ésser solament una resenya i no pas exhaustiva, sinó solament molt breu, amb l'intent de que deixés constància i testimoniatge d'uns fets col·lectius, creiem que ben importants per a nosaltres, si més no pel sol fet d'haver-se gestat i esdevingut dintre la vida de la nostra vila. Voldrien també ésser un humil, però sincer homenatge per a tots aquells qui desinteressadament i amb el sacrifici de moltes estones, feren possible la celebració d'aquestes jornades.

Han motivat últimament aquestes ratlles el darrer de tots els festivals celebrats. El que tingué lloc el dia 15 de maig a la tarda, en el Foment Parroquial. Va ésser una vetllada senzilla i humil, si voleu, però embolcallada de tendresa i simpatia pel motiu que l'enmarcava i li feia de teló de fons: Homenatge als infants que aquell matí havien rebut la 1.ª Comunió.

Va ésser una cosa dels petits i per als petits, però que, com sempre, foren la joia dels grans.

Foren actors els nens i nenes ja més grans, col·laborant-hi també els mateixos homenatjats. Volia ésser com una prova d'afecte i simpatia dels infants grans, vers els que rebien per primera vegada a Jesús Eucaristia. I tots estaven, tant

els actors com els homenatjats, fruïnt d'aquella íntima alegria i tendresa innocents de les que participaven, potser amb certa espiritual gelosia, tots els més grans, tal volta revivint amb inconscient nostàlgia aquell jorn venturosos per a tots, que ja va quedant un xic llunyà per a nosaltres: la 1.ª Comunió.

Els infants sempre agraden i llurs acudits impresionen vivament els sentiments més íntims de les persones grans. Amb els infants sempre ens hi podem entendre, perquè en el fons de cada persona hi reposa sempre un infant. Per això les coses dels petits ens fan gràcia i sentim el deure de respectar aquella innocència indefensa com quelcom que és sagrat.

Per això, potser en aquestes vetllades infantils ningú no hi va a buscar la perfecció, sinó que es celebren i s'aplau-deixen totes les actuacions, i les possibles falles són ja per tothom quelcom inherent al programa, i diríem encara més, quelcom que tothom fins i tot espera i que dona moltes vegades la clau d'aquella nota de gràcia que fa brollar la bona rialla en els espectadors.

L'escenari d'aquest festival volia representar l'envelat d'un circ. I allí es va veure l'actuació de diferents artistes, cadascú amb les especialitats adients per aquest espectacle. Una *magos* il·lusionistes molt jovenets, que estaven molt pel que feien i que anaven vestits molt originals. Un ventríloc, que no es sabia gaire la lliçó; però que era molt simpàtic. Unes menudes acrobates que feien moltes capussetes... Marxes militars i diferents números gimnàstics, així com els ritmes d'actualitat, com el «Casatschoc» també hi feren acte de presència i com és esperat i que fou l'alegria de tots. Va amenitzar encara més la vetllada la sonora actuació d'uns conjunts musicals molt ye-yés.

En una paraula: Creiem que al Foment Parroquial, que per cert estava bastant concorregut, tots tingueren aquell dia una bona tarda.

El record d'aquest festival ens està enllaçant el pensament amb aquell altre que tinguerem allà pel mes de març, potser perquè per la seva grandiositat i per l'èxit obtingut es feu acreedor a que no ens en oblidéssim tan ràpidament, i és per això que no ens resistim a dedicar-li quatre mots.

Fou un festival preparat i organitzat per amateurs, igual que els seus actors, i resultà bonic, divertit i sobre tot amb molt bon vestuari, que donà un bon resplendor al mateix.

Exclusivitats - Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers
TAILLEUR SASTRE

Avda. Carlemany, 79
Telèfon 103

LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Es va celebrar en el marc incomparable del Cine Avenida i això es deu a la generositat dels Srs. Ribera, els quals molt amablement van deixar i posar a la disposició dels organitzadors tots els medis que es van necessitar.

Va ésser un festival molt complet i variat i es pot dir que casi tot el poble hi va participar en la seva preparació. Era una cosa de tots i per a tots, sempre amb l'esperit d'una germanor universal, encara que a vegades no es logra aconseguir. No obstant, les crítiques i els comentaris ben fets, sempre poden ésser un estímul per altres ocasions.

Degut al seu èxit el «Festival-69» es va tornar a repetir la vetlla de Sant Josep, també amb molt bona entrada que tots van agrair.

En el seu llarg repertori de 24 quadres, van tenir ocasió de presenciar una gran variació de danses antigues, modernes i ye-yés; d'escoltar a diversos cantants, estrangers, espanyols, catalans, etc.; d'aplaudir un divertit sainet; de recordar «aquellos tiempos» amb fragments de zarzuela, de tango i minué i —com no?— d'alegrar-nos amb la presència de la nostra Tuna local i de la Massa Coral que ens oferiren del reu repertori una rica i variada selecció de pessets musicals. En fi, que es va poder presenciar una bona desfilada de varietats.

Tot escrivint aquestes ratlles anem recordant amb molt afecte les primeres actuacions del «Festival-69» que van ésser a càrrec dels nostres petitons. No cal pas dir que la seva sola presència ja va ésser l'alegria i la joia de tots.

Grupets de nois i noies joves ens van oferir algunes danses molt exòtiques, modernes i alegres. Elles foren una bona presentació per un cantant molt castís, que parodiava a en Manolo Escobar, ens va oferir amb molt *salero* les cançons del moment. Vam tenir també una imitació molt lograda del conegut «Adamo», i ja fora d'imitació, un tenor i un baríton ens regalaren les oïdes amb la seva interpretació, cada ú segons el seu propi estil i personalitat. Tots varen obtindre molts aplaudiments de tots els espectadors. Com a cantants femenines cal destacar la participació d'una Carina molt simpàtica i salamera, i una cupletista molt salada, i perquè entre uns i altres no es féssin la competència, hi va haver també un duo molt alegre que ens oferí un fragment còmic de zarzuela.

Les danses antigues, modernes i regionals, foren molt ben ballades i interpretades per cada un dels seus components. És digne de recordar un ballet clàssic molt fi i ben ballat per un grupet de noies.

I no seriem pas justos si no mencionéssim en cloure aquests records, la bona actuació d'aquella eixerida parella que foren els presentadors. Ells, en efecte, marcaren el ritme de tota la celebració i amb una safata d'elegància, gràcia i poesia, ens oferiren, plat a plat, tanta abundància de rics entremesos.

Tant de bo que aquests records ajudessin una mica a refermar la il·lusió d'aquelles diades i ens esperonessin l'esperit cap a un millorament futur.

UNA COLLA D'AMICS

N. de R. — En relació a les insinuacions fetes en l'article «FESTIVALS PARROQUIALS», que firmen «Una colla d'amics», ens plau fer les següents manifestacions:

- 1.ª SIÓ acull, agraeix i publica totes les col·laboracions que se li tramenten.
- 2.ª L'equip de redactors fixes de SIÓ és tan reduït —si falla un sol element ja no pot parlar-se d'equip— que amb els seus propis mitjants no pot acudir a tot arreu.
- 3.ª Altres esdeveniments tan importants, des del punt de vista informatiu, com els FESTIVALS PARROQUIALS, han rebut el mateix tracte: unes ratlles a l'ALBUM i en pau.
- 4.ª SIÓ agrada molt que es publiqui; però sobre tot agrada molt que ho facin els altres.
- 5.ª La mandra és el denominador comú de bastantes persones que saben i poden escriure.
- 6.ª Aquestes observacions no pretenen acusar a ningú, només hem volgut posar de relleu unes realitats que «Una colla d'amics» segurament desconeixen.

Lápidas para Nichos

de los mejores escultores de Cataluña

No esperes a los últimos días
para recordar a los tuyos

Rapidez, buen Servicio, economía..

Funeraria Romá

Merced, 19 AGRAMUNT Tel. 160

Entrevista amb el Sr. Josep Pedrós,

representant del Conjunt «Els Acrimont's»

Amb motiu de que la nostra Festa ens crida a la porta amb el signe de l'alegria, hem cregut d'interès per vos-tès tractar de la vida musical local, re-presentada en aquesta ocasió pel Con-junt «ACRIMONT'S».

El seu representant, Sr. Josep Pedrós, ha atès molt amablement les nostres preguntes, presentant en primer lloc, i a manera de pròleg, un petit homenatge d'admiració i simpatia, a tots els seus antecessors i que ha culminat amb la formació actual del Conjunt. Així s'explica el Sr. Pedrós:

Existint ja a la nostra Vila una Banda integrada per uns 25 components, neix allà pel 1920, el primer grup orquestral, amb el nom de «ORQUESTA ARMÓNICA AGRAMUNTESA», formada pels senyors: Ramón Ribera, Ramón Mora, Jaume Martorell, Francesc Ball, Pau Ros, Miquel Ribera i Ricardo Ros. A l'any 1922 s'hi agreguen els següents senyors: Josep Nadal, Miquel Gasull, Ramón Pujades, Jaume Ribera i Antoni Tarragona. Així va continuar aquest grup fins a l'any 1927 en que decideixen formar Cobla amb el nom de «LA PRINCIPAL D'AGRAMUNT».

L'any 1928 sorgeix un altre grup com a Cobla-Orquestra amb el nom de «MONTAGRINS», y estava format pels senyors Amadeo Roca, Ferran Ros, Jaume Martorell, Antoni Sans, Juan Carre-ra, Pau Ros, Mateu Fenés, Jaume Ro-meu, Francesc Riu i Josep Nadal. Així va continuar la nostra Vila durant una serie d'anys amb dos grups orquestrals de gran categoria, el que demostra l'empenta musical de la nostra Vila, amb la incorporació de nous valors.

Arribem a l'any 1939, quan els dos grups es fusionen amb el nom de «LA PRINCIPAL D'AGRAMUNT», formada en aquesta ocasió pels senyors Ramón Ribera, Ramón Mora, Ramón Paris, Adolf Creus, Pau Ros, Josep Martorell, Ramón Mir, Ramón Vicens, Gaspar Grau, Josep Termens, Josep Recasens, Ferran Ros, Miquel Gasull, Emili Biel, Antoni Canosa i Jaume Canosa.

Es a l'any 1958 quan sofreix una nova variació amb el nom de «ORQUESTA AGRAMUNTINA», integrada pels se-nyors Antoni Canosa, Pau Ros, Josep Martorell, Josep Pedrós, Josep Ribalta, Ferran Ros (fill), Juan Pampalona, Juan Viladomat i Alfons Zurita.

I finalment, al 1966 l'«ORQUESTA AGRAMUNTINA» queda transformada en el Conjunt «ELS ACRIMONT'S», que és el que existeix en l'actualitat.

A fi que els nostres lectors coneguin d'aprop la manera com veuen la nostra joventut els homes que tenen per mis-sió el divertir-nos, preguntem al Sr. Pe-drós:

—¿A qué ve el nom de «ACRI-MONT'S»?

—Senzillament, perquè és el nom an-tic de la nostra Vila, que a més és molt bonic i ens honora de portar-lo.

—¿La falta de valors joves locals, re-presenta un problema pel futur del Conjunt?

—Indubtablement és un problema no trobar ací els elements adequats a les necessitats del Conjunt. Fora de la Vila resulta difícil i costós a la vegada l'ob-tenir-los. No obstant i fins al moment actual tot es va solucionant perfecta-ment i hem de ser optimistes cara al futur.

—Creiem que la joventut de la nostra Vila considera el Conjunt com a digne representant de la mateixa, ¿això, és un estimul per vostès?

—No hi dubte que la confiança i la moral que ens donen en les nostres actuacions, ens animen a seguir endavant i no defraudar-los.

—En aquests temps de grans avan-ços electrònics, ¿creu que la joventut s'inclina per conjunts merament elec-trònics o més aviat per conjunts or-questrals?

—Afortunadament la joventut de la nostra Vila s'inclina, en general, més

aviat pels conjunts orquestrals, si bé és convenient que els conjunts orques-trals han de ser mixtes, o sigui que han de fer una mica de tot. El que no li agrada a la nostra joventut és el con-junt només de guitarres. Ens plau dir amb satisfacció que a la nostra Vila encara perdura el bon gust musical.

—¿Qué representa per vostès actuar durant la Festa Major al costat d'or-questres de renom internacional?

—Simplement, per nosaltres és una gran satisfacció comprovar que se'ns valora i, a la vegada, ens agrada molt poder establir contacte amb tots els que sent de fora Vila, venen a passar les festes junt amb nosaltres.

—¿Els afavoreix actuar al «Casal», amb contracta, durant tota la tempora-da d'hivern?

—Creiem sincerament que la tempo-rada d'hivern al «Casal» ens afavoreix a els dos a la vegada, ja que si ells logren un presupost més reduït, per la nostra obtenim una continuïtat en l'ac-tuació. Millor dit, els beneficiats som tres: «Casal», Conjunt i el públic en ge-neral.

—¿Es difícil mantenir-se en la línia de l'èxit?

—Cada dia es fa més difícil, en el sentit de que a part el superar-se, s'ha d'estar sempre a punt per evolucionar en el que es refereix a instrumentació i equips microfònics, cosa que vostès saben costa molt i a voltes hi ha que no ho vol comprendre.

Donem per acabades les nostres pre-guntes, desitjant a «ELS ACRIMONT'S» tota mena d'èxits i que sàpiguen, en tota ocasió, portar ben alt el pabelló agramuntí, tal com ho feren aquelles figures de la música que hem esmentat al començament.

JAUME CUNYAT

Informa la Hermandad Sindical

CONVENIO COLECTIVO SINDICAL AGROPECUARIO PROVINCIA LERIDA

Artículo 6.º La jornada empieza al dar principio el trabajo del campo y termina igualmente en él, no sufriendo descuento alguno por camino en las fincas situadas a menos de tres kilómetros de la población o en aquellas otras en las que no pueden pernóctar los obreros. En los demás casos se descontarán por kilómetros que exceda de tres, tanto a la ida como a la vuelta del tajo.

El descuento de la jornada puede ser compensado por el pago del tiempo invertido, según las distancias, a razón de una peseta por kilómetro o fracción que exceda de tres, tanto a la ida como a la vuelta del trabajo.

CAPITULO CUARTO. — Vacaciones, permisos, licencias y enfermedad

Artículo 7.º Los trabajadores fijos afectados por este Convenio disfrutarán de unas vacaciones anuales retribuidas de 10 días naturales, debiendo efectuar tal disfrute de conformidad con las empresas.

Artículo 8.º **Permisos.** — Los trabajadores tendrán derecho a permiso con la remuneración pactada en los casos siguientes:

a) Diez días en caso de matrimonio.

b) Dos días en caso de defunción de la esposa, hijos, padres o hermanos del trabajador o de su cónyuge, que, en caso de residir en distinta localidad del trabajador, serán tres días en vez de dos, y otros dos días en caso de alumbramiento de la esposa.

Los trabajadores eventuales tendrán permiso retribuido establecido en el apartado b) de este artículo.

Artículo 9.º **Licencias a los trabajadores con cargo sindical.** — Se les concederán licencias hasta el número de días previstos en las disposiciones legales vigentes en la materia, con derecho a la retribución que hubiera percibido en caso de haber trabajado. La causa de la licencia será acreditada por la Delegación Provincial de Sindicatos, Sindicato Provincial o Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos.

Artículo 10.º En casos justificados los empresarios pueden conceder a los trabajadores licencias sin sueldo.

Artículo 11.º En caso de enfermedad el obrero fijo percibirá el 75 % de su salario real durante 45 días como máximo al año, corriendo a cargo de la empresa la diferencia entre la prestación por concepto de la Mutualidad Social Agraria y el 75 % del salario real.

A. A.

(Continuará.)

Tramitaciones, Automóviles, Pasaportes
y Expedientes en general

Gestoría FEIXA

Zapatería, 1

AGRAMUNT

A LA PLAÇA

L'ENVELAT

Fa trenta anys que, per raons de tots conegudes, la Festa Major es celebra tota al Mercadal. Aquesta és una de les places més belles de Catalunya. Ara, un cop restaurada gràcies al bon criteri de l'ex-alcalde senyor Manuel Mazón, fa molt de goig. És una plaça digne de ser lluida tot l'any. Però resulta que els dies que aquest lluiment és més necessari, els dies de la Festa Major, s'hi planta l'envelat, i la plaça queda com borrada: desapareix, en certa manera.

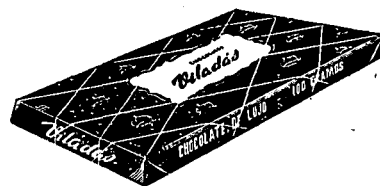
Caldria parlar amb molta calma d'aquest assumpte. En primer lloc la Festa Major no pot ser una festa que hom s'empenya en celebrar dins un recinte insuficient per a fer-hi tantes coses alhora. La plaça del Mercadal només dóna per a ballar-hi sardanes. Aquesta seria una manera molt elegant i lluminosa de lluir-la els dies de la Festa Major. Segonament cal perpetuar l'obra magnífica del senyor Mazón respectant la restauració i l'embelliment del Mercadal, però per camí contrari al de plantar-hi pals, lligar-hi cordes i donar amplies facilitats per a trepitjar roser i altres plantes. Plantant l'envelat al Mercadal ho fem tot per a que aquesta plaça torni a ser un àmbit deteriorat i pàlid.

Caldria que al Mercadal s'hi ballessin sardanes, que al Casal s'hi toquessin concerts i s'hi representessin sarsueles. Però l'envelat s'hauria de plantar en un altre lloc. Així descongestionariem la Festa Major i lluiríem la plaça del Mercadal. I la gent es divertiria més còmodament, sense aquesta sensació d'estar sempre farcida dins un budell.

Si poguéssim parlar d'aquest assumpte amb calma i serenitat potser arribariem a l'acord de fer un firal pels nostres dies de festa gran. I potser arribariem a la conclusió que un dels llocs més adients és el Passeig. Allà s'hi podrien plantar l'envelat, tota mena d'atraccions i de firetes.

Serà allisonador com queda la plaça del Mercadal un cop s'hi hagi plantat l'envelat enguany.

PILAR DE LES PERDIUS

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES Viladós

El Sr. Josep M.º Inglés, nou Alcalde d'Agramunt, parla a tot el seu poble.

Agramunt té alcalde nou: el senyor Josep M.º Inglés Mortés. Aquest nomenament ha estat celebrat per tothom. El senyor Inglés té grans simpaties arreu. D'ell n'esperem grans coses: la seva joventut, el seu dinamisme, la seva entrega, la seva claretat d'idees, el seu pensament obert fan d'ell l'home precís en aquest moment per a que Agramunt surti una mica del seu ensopiment.

Fa pocs dies vam estar parlant amb ell. Vam tocar moltes teclades. Ara ens plau de resumir alguns del aspectes més interessants.

—Un alcalde nou és un alcalde diferent. Com a home diferent i jove, ¿com veu vostè el panorama general de la nostra vila?

—Com a fill d'Agramunt només puc tenir una visió esperançada del futur de la nostra vila. Aquesta condició potser causa de certes improvitzacions. Cal no deixar-se impressionar i corre el risc de jugar-ho tot en una sola carta. Tots els pobles tenen un procés natural d'evolució; és clar que aquesta cal estionar-la. Però amb calma, seriosament, sense improvisar. Agramunt compta amb grans possibilitats de millorament.

—Hem dit que vostè és un home jove i un home distint. Com a home obert, per tant, ens vol dir com veu l'exercici del càrrec?

—L'alcalde d'un poble és l'home que ocupa el lloc de màxima responsabilitat pública local. Des d'ell només es pot servir a la comunitat amb una absoluta entrega de servei. Entrega humanitzada, d'atenció ampla. Cal saber el que volen els convilatants, i també el que senten. La funció pública de ser d'equip, però no tan sols d'alcalde i de concellers, sinó de tots aquets i de la resta del poble. Per aquest camí es possible arribar a una col·laboració efectiva i un diàleg viu.

—El nostre país deixa de ser exclusivament agrícola per a transformar-se ràpidament en un país cada vegada més industrial. Agramunt, paral·lelament, ha passat de ser agrícola i artesà a ser una vila molt industrialitzada. Empreses metalúrgiques, del paper, etc., han fet que arribès a un nivell laboral alt. Però el trasllat d'una gran empresa a una altra localitat i la crisi d'altres, ha fet que Agramunt quedi bona cosa ensopit. Ens vol dir alguna cosa sobre aquest tema?

—Aquest és un aspecte greu, però em sembla que les seves determinants escapen a l'àmbit d'una alcaldia rural. Hi incideixen factors molt generals. Però cal aprofitar el profund arrelament dels nostres empresaris i fer tots els

possibles per a que no es moguin d'Agramunt. Tots ho necessitem.

—Sabem que està molt avançat l'expedient de COMAIN, la Cooperativa Metalúrgica Industrial. El senyor Ramón Gutiérrez ha fet tot el que és capaç de fer un home pel seu poble, i això que no és fill d'Agramunt. Som molts els que creiem que la COMAIN és una gran oportunitat, potser una de les darreres grans oportunitats. Caldria que l'Ajuntament no regategeix res a aquesta cooperativa.

—COMAIN tindrà tota l'ajuda que calgui. No s'ho mereix tan sols el senyor Gutiérrez, que ha donat un gran exemple de civisme, sinó tots els metalúrgics d'Agramunt. Necessitem llocs de treball. L'Ajuntament ajudarà al màxim tota empresa destinada a crear llocs de treball.

—Fins ara hem parlat només d'aspectes econòmics. Però l'aspecte cultural de la nostra vila també interessa. L'ensenyament és un problema i ho és també la manca d'actes culturals.

—L'Institut de Segon Ensenyament que hi ha planejat és importantíssim, però no depen tan sols de nosaltres. Hi ha molts d'altres municipis implicats ja que tota la nostra comarca n'ha de sortir beneficiada. El senyor Governador hi està molt interessat i es pot mirar amb optimisme la solució favorable. Però a més de centres docents, cal que es reorganitzin les conferències que tant d'èxit van tenir durant tants anys. És bò tenir un orfeó com «La Coral d'Avui» i uns cantaires com la «Tuna», però s'haurien de fer audicions de música clàssica i moderna, forums de cinema, exposicions d'activitats artístiques locals. L'Ajuntament estarà sempre al costat de totes les iniciatives que es vulguin portar a terme.

—Tot això que hem parlat és a llarg plaç. Però potser seria interessant poder concretar les coses a fer immediatament. La gent té ganes de veure com les coses es fan aviat. El nostre temps es mou sota el signe de la rapidesa. Podem comptar amb alguna cosa a plaç curt?

—Hi ha idees, ganes de fer coses. Però cal anar amb compte. Cal que el que es comenci a fer s'acabi. No puc

concretar res, però espero que a no tardar gaire haurem aconseguit més d'una realitat.

—Sabem que el seu parlament en l'acte de presa de possessió va ser de caire molt obert, com correspon al seu tarannà. Seria molt interessant que els lectors de SIO coneguessin alguna cosa d'aquest parlament.

—El meu parlament va ser realiste. Vaig concretar un programa en tres proposicions: afavorir l'ensenyament amb la creació d'un Institut de Segon Ensenyament i fins i tot d'un institut tècnic; normalitzar el sumistre d'aigües i les seves tarifes, i portar a terme la creació d'un Patrimoni Municipal del sòl per tal d'evitar l'especulació, que és un dels més greus entrabancs pel desenvolupament de la vila.

»Ara, al igual que el dia de la presa de possessió, cal agrair al senyor Manuel Mazón tota la seva actuació d'alcalde durant tants anys, actuació afortunada i de realitzacions ben concretes. I cal també remerciar públicament al senyor Governador la confiança amb que ens ha distingit. Procurarem no defraudar ni a ell ni al poble d'Agramunt.

El senyor Josep Mre Inglés és un home diferent, és un alcalde diferent. Som molts els que el coneixem des de sempre. Som quasi tots els que confiem en ell. Per una part té moltes simpaties. Per una altra té moltes ganes de donar a Agramunt una bona empenta. Crec que som tots els que estem disposats a ajudar-lo en la seva bona voluntat i en la seva illusió de batlle.

G.

SIO

desea a todos sus
colaboradores, lectores y
anunciantes una

Feliz Fiesta Mayor

Programa de los Festejos que celebrará la
Sociedad Cultural Recreativa Casino Agramuntés
durante los días 14, 15 y 16 de Septiembre de 1969

DOMINGO DIA 15

- A las 12'30 SARDANAS por la COBLA MARAVELLA.
Tarde a las 4. MAGNO CONCIERTO por la Orquesta MARAVELLA
Tarde a las 7'30 GRAN BAILE en el Entoldado por LOS ACRIMONT'S y Orquesta MARAVELLA
Noche a las 11. GRAN VELADA ARTISTICA. La gran Compañía Lírica «RUPERTO CHAPI» presenta colosal programa. Amadeo Vives, Perrín Palacios, con Luisa Monguillot, Mercedes Bruges, Carlos Munguía, Jaime Forcada y el actor cómico Angel Seral

Bohemios y La Generala

Noche a las 11'30. BAILE en el Entoldado con el Conjunto ACRIMONT'S y Orquesta MARAVELLA

LUNES DIA 15

- A las 12'30. SARDANAS
Tarde a las 4. CONCIERTO en la Sala Teatro por la Orquesta MARAVELLA
A las 7'30. BAILE CONTINUO en el Entoldado por LOS COMODINES y MARAVELLA.
Noche a las 11. Presentación de la Compañía Catalana de Comedias «SEMAFORO VERDE» en la comedia vodevilesca en tres actos de Josep Obiols

Un timbal que porta cua...!

A las 11'30. BAILE en el ENTOLDADO por Los COMODINES y Orquesta MARAVELLA.

MARTES DIA 16

- A las 12'30. SARDANAS frente a los locales de la Sociedad por la COBLA AMOGA
Tarde a las 4. CONCIERTO en la Sala Espectáculos por la Orquesta AMOGA.
A las 5 y media. En la Sala Teatro, presentación de un gran

Festival Infantil

dirigido por MARIO CONTE, y con la actuación de ENRIQUE CASADEMONT y su PAULINET y un buen número de Magos, Payasos y Titellas.
Al final serán obsequiados todos los niños.

- Tarde a las 7'30. LUCIDO BAILE con RAMON CALDUCH y su Conjunto y Orquesta AMOGA
Noche a las 11. ULTIMO CONCIERTO DE FIESTA MAYOR por la Orquesta AMOGA
Seguidamente BAILE DE DESPEDIDA amenizado por RAMON CALDUCH y su Conjunto y Orquesta AMOGA, siendo obsequiadas todas las señoritas asistentes.

GRANDES COMPETICIONES DE AJEDREZ en los locales de esta Sociedad

El Siglo de Oro Literario

El signo de la grandeza literaria y artística bajo el cual se desarrolló el siglo XVII motivó el cambio de su nombre en Siglo de Oro.

Mas, paradójicamente, si este siglo, que abarcó los reinados de Felipe II, III y IV, alcanzó la cumbre en el dominio literario, también tocó el fondo del abismo político, poniendo un término a la hegemonía española con los últimos Austrias. De mucha más suerte benefició Francia, ya que los gloriosos años de reinado de Luis XIV correspondieron al pleno desarrollo de la literatura clásica. Deseoso de legar a la posteridad un envidiable patrimonio cultural, el monarca francés se transformó en un generoso Mecenas que favoreció notablemente el incremento de letras y artes.

El principio de este siglo cargado de historia, durante el cual España hizo aún figura de potencia económica y marítima, trajo también una nueva corriente literaria que, al cundirse por el extranjero, se tornó en un verdadero fenómeno europeo: fue el triunfo de la preciosidad y del refinamiento. Llamóse eufuismo, en Inglaterra; marinismo, en Italia; «préciosité», en Francia, y gongorismo o cultismo, en España. Ilustrada por la francesa Madame de La Fayette, autora de la «Princesa de Clèves», esta nueva ola literaria fue reducida, por el poeta español Góngora, a una concentración y a una voluntaria oscuridad del estilo, mayormente en su «Oda sobre la toma de Larache». Esta búsqueda del refinamiento condujo a una absurda afectación, degenerando luego en ridículo pedantismo.

Mas al paso de los años desapareció este fenómeno social en España al empezar la decadencia del reino. Agravándose poco a poco la situación financiera y social, de mera fantasía barroca tornóse en literatura cruda y realista, al pintar a una sociedad pobre y atrasada.

La novela picaresca, que se desarrolló a partir de 1650, fue la embajadora de la segunda mitad del siglo XVII. De forma autobiográfica y de estrecha relación con la realidad social, esta singular literatura tomó por héroe el pícaro, que, al contar divertidas anécdotas de su vida, deja transparentar unas amargas observaciones sobre una sociedad en plena decadencia. Aunque siendo la burla y el desengaño los dos principales temas de la novela picaresca, el hambre, insoslayable tormento del pícaro, es, no obstante, un verdadero personaje de la novela. La obra más conocida es «La vida del Lazarillo de Tormes», novela anónima, pero que suele atribuirse a Hurtado de Mendoza. Otras muchas siguieron destacándose, mayormente «Rinconete y Cortadillo» de Cervantes y el «Buscón» de Quevedo, contando siempre las adversidades de un pícaro cuya meta es el sustento. Relatados con gracia, donaire o con el estilo chistoso de Quevedo, estas narraciones hacen siempre esbozar una sonrisa, al esconder entre sus líneas el profundo aspecto satírico.

Cervantes, con su «Don Quijote», utilizó también la iro-

nía, al poner de relieve los característicos rasgos de los españoles; la caballerosidad y la fantasía del Hidalgo y el sentido común de Sancho.

Refiriéndose al estudio psicológico de los héroes de Cervantes, Shakespeare dijo: «... la «Eneida» y la «Odisea» de Homero cuentan la civilización oriental, la «Divina Comedia» de Dante narra la civilización occidental, pero el Caballero de la Triste Figura de Cervantes cuenta el carácter de todos los hombres perpetuado en todas las generaciones y en todas las edades».

Juntamente a la novela picaresca se desarrolló la Comedia, que, rechazando toda clase de reglas y de unidades, puso en escena a diversos y heteróclitos personajes. Acerca de esta ausencia de unidades, Cervantes opinó que el héroe de ciertas comedias «era en el primer acto niño en mantillas, en el segundo hombre ya barbado y en el tercero andaba con tres pies».

Contrariamente al clasicismo teatral francés, cuyas rígidas reglas no permitían tales cambios en el héroe, el teatro español ofrecía variedad y flexibilidad. Otras muchas diferencias separaban ambos estilos. Inspirado en fuentes históricas del romancero nacional, la Comedia española, como la inglesa, se dirigía a un público popular, mientras que los clásicos franceses como Racine o Corneille, inspirados en la mitología helena o romana, procuraban tan sólo agradar a la Corte.

En España, los grandes dramaturgos procuraron en sus obras instruir al pueblo, satisfaciéndolo al mismo tiempo, «... porque como las paga el vulgo, es justo hablarle en necio para darle gusto», según dijo Lope de Vega.

A este fin didáctico nacieron, en el Siglo de Oro, los «Cómicos de la Legua», grupo de actores que, al surcar España, de su talento dejaban como huella un naciente gusto hacia el teatro. Federico García Lorca, siglos más tarde, siguió el ejemplo de sus antepasados, al crear un teatro popular, «La Barraca», que alzó notablemente la cultura del pueblo en materia teatral.

Prolífero en talentuosos escritores este siglo, llamado de Oro, que arraigó en el corazón de la nación española su gusto hacia el teatro, le legó también sus obras literarias que son y serán siempre sus más ilustres embajadoras en el extranjero y sus más perennes recuerdos de una época gloriosa en la historia de sus letras.

María Teresa CASTELLA SOLDEVILA
FOIX (Francia)

Auto-Escuela VILELLA

Avda. M. Jolonch, 22 **AGRAMUNT** Tel. 122

CHOCOLATES JOLONCH

MENTRES ARRIBA L'HORA

SOMNIAR DESPERT

El carrer és ample, net. Gairebé no hi passa ningú. Sols jo. Jo, pel mig, avall, carrer avall, amb el diari a les mans. L'obro. Llegueixo. El plego. Continuo caminant. Si. És veritat. Sóc jo sol, ningú més que jo, qui va carrer avall. Estic absent. No hi sóc. Tinc' la vista com emboirada. Avall... Penso...

«Si. És així. Vaig sol pel carrer com molts hi van per la vida. Que ha d'ésser la vida per a ells? Res. Si. Res si. Això. Anar caminant. Anar fent. Com un vaixell dins la mar arrossegat pel vent. Això. La seva vida és això. Un paper volador, una fulla despresa que va fent, va volan sense parar. Ara amunt, ara avall...»

Segueixo caminant. De sobte em paro. He arribat al cap del carrer. És igual. No hi ha problema. Torço a l'esquerra. No; a l'esquerra no; a la dreta, cap al despoblat. Avall, recte, sempre recte... Estic absent. Penso...

«Recte, si. Sempre recte... Que és això? Per què sempre recte? És que no hi haurà ningú que vagui tort? No. Aquí no. Tothom va recte. Per què?... Si. És clar. Tenim por. Som covards. Som molt covards. Dir la veritat... no! Callem! Si. Ells saben el que es fan...»

Així. Pel despoblat amunt. La mirada recta, absent. Si. Aquí, si. Ara en sóc!... Ara sóc lliure!... Lliure? Lliure, de què? No. No sóc lliure. Sóc com els altres. Igual que els altres. Estic fermat. Si. La gent em fa por. El món em fa por. Jo em faig por. No. No vull subjectar-me a normes fixes. No. No senyor. Vull seguir essent lliure. Si. Així, lliure! Lliure amb tots els sentits. No em vull veure obligat a dir que si a tot el que em presentin. Si. Vull ser lliure. Vull fer el meu camí. No vull ser un ninot. Ni un pallasso. No, res d'això. Res...

Vull proclamar als quatre vents la nostra veritat. Vull sentir xiular les meves orelles ferides pels crits de la gent que vol opinar. Vull que la meua veu ressoni lluny... Si... Molt lluny. Tan lluny com pugui. Vull que la gent digui no al capriç. Vull que tot el que no està bé s'arregli... Vull igualtat per tothom...»

Ara, fa vent. Estic sol. Camino sol. Me'n he anat, sense voler, portat per l'angúnia absent, a la pineda que hi ha vora el riu. Si. Ara si. Estic suant. Estic tranquil. M'he desfogat a temps... Per el que em sembla, molt a temps...

Ara sóc un altre. No sóc pas el mateix; em sento diferent... Diferent!...

Miro el cel. És blau. Fa sol. Un sol que torra. Baixo al riu. Poso els peus a l'aigua. Després m'ajupo i hi poso una mà; després l'altra. L'aigua és fresca i molt clara. Em xamporejo la cara, el clatell...

Faig flexions i estiro els braços ben oberts, com si volgués omplir-me tot d'aire. Ho faig. Respiro fort. Ara, si. Ara, sóc home nou. Toco per darrera vegada l'aigua i m'en torno a la pineda. Agafo el diari... Miro el cel altra vegada. El sol em fereix els ulls... Miro el camí per on he vingut. Respiro fort i me'n torno...

Si. Ara ja vaig cap el poble. Em dono més compte del paisatge que vaig deixant enrera. Ara veig els arbres, els carros i els tractors carregats de blat...

Venen les primeres cases del poble. Endavant... Vaig caminant. Penso...

«Si. És qüestió de posar en pràctica tot el que he pensat. (No sols de projectes viu l'home!) Endavant, segueixo caminant. Ara, el carrer em sembla no tan buit, no tan net, no tan sol... Vaig caminant carrer amunt...

La llibertat, ara, em sembla més feble, més pausada. Ja no estic sol. Ja sé on anar. Si. Així, com abans...

Un cotxe passa pel meu costat. Toca el «claxon». Em desperto. Vull dir que m'aturo, que em sobrepujo...

Puaf!... Ara si. Estic despert, ben despert. Com si abans somniés. No. O, potser si. No ho sé...

Amunt. Carrer amunt. Veig la gent que puja i baixa, carrer amunt, carrer avall...

Senyores amb el carret de la compra, totes neguitoses. Entrar i sortir de les botigues...

Això si. Això és vida...

Una vida neguitosa. Una vida viva. Una vida de ciutat, del temps dels nostres dies, per la que s'ha d'estar atent, i per la que no es pot anar mai somniant despert...

Jordi GUASCH

Una opinión sobre el desarrollo de Agramunt y su Comarca

LA ENSEÑANZA

Hace unos 160 años escribía el ministro español JOVELLANOS: «... mejorar y extender la instrucción nacional es la más importante fuente de la pública felicidad; porque sin ciencias prácticas no se podrá perfeccionar la agricultura, la industria, el comercio y demás profesiones activas que nos han de multiplicar, enriquecer y defender». Estas frases no han perdido vigencia, antes al contrario, la aceleración del progreso tecnológico las ha dado una actualidad acrecentada.

También en el «MANIFIESTO DEL PARTIDO LABORISTA INGLÉS» de 1964 se incluye una afirmación de este calibre: «La destreza, el talento y la capacidad intelectual, adquiridos mediante una educación adecuada, son nuestros recursos nacionales más importantes.»

La educación es el instrumento con el cual, a partir de una sociedad dada y teniendo en cuenta sus posibilidades y limitaciones, es posible llegar a otra sociedad que se concibe como mejor y también más productiva. Se ha dicho que el peor despilfarro de un país es el despilfarro de los buenos cerebros, que no pueden recibir oportuna formación por falta de medios.

La gran importancia de la educación es palpable en todo ámbito local. El aumento del nivel cívico y económico de cualquier población es directamente proporcional a su nivel educativo y éste es imprescindible para que exista un desarrollo equilibrado en todos los órdenes.

Hasta hace unos pocos años, casi la mitad de los españoles que trabajaban lo hacían en trabajos manuales. Hoy, de cada cuatro españoles activos, tres están ocupados en trabajos no manuales: el comercio, la medicina, la enseñanza, el espectáculo, la industria, la técnica, las finanzas, etc., entre muchos otros. Este éxodo del trabajo manual ha producido el paro de unos 200.000 españoles y, sin embargo, las industrias y las empresas de servicios necesitan de mayor cantidad de especialistas. Se estima que para 1971 el número de parados será de 240.000 personas; entre

aquellos puestos vacíos y estos hombres sin trabajo se alza una barrera: la de la educación y la de la especialización.

Aun teniendo en cuenta que España es uno de los países europeos de menos gastos públicos en educación, y que existe una gran escasez de recursos para que este servicio sea eficiente, no es menos cierto que en los últimos años no se han gastado todas las cantidades presupuestadas a este fin, por falta de iniciativas de las agrupaciones de ciudadanos y de organismos locales para solicitar y aplicar tales recursos.

A este respecto, y concretando a nuestro caso, una responsable revisión general de la actual enseñanza primaria y secundaria, y el planteamiento de la posibilidad de radicar aquí una Escuela de Formación Profesional Agraria, o Industrial, o un Instituto de Enseñanza Media, en un plazo corto, sería una medida de gran trascendencia para el futuro de Agramunt y Comarca. El futuro más seguro posible. Gestiones para este logro se vienen realizando por parte de la actual corporación municipal.

Como una política de desarrollo económico implica necesariamente una atención especialísima al sistema de educación y reeducación, contemplando el panorama local actual sobre este aspecto se nota una general falta de formación profesional especializada en la gente joven, muy por debajo de lo que exigen las presentes necesidades del país, y aún más de las futuras necesidades. Recientemente han publicado los periódicos que, para el año 1971, España necesitará de un 50 % más de graduados universitarios y técnicos de cualquier grado. En Cataluña se prevé que solamente para el año 1970 serán necesarios 97.650 nuevos especialistas.

El reparto de la población activa de España en el año 1975 se prevé sea, aproximadamente, el siguiente:

8,2 % serán puestos de trabajo que en casi su totalidad requerirán título universitario o de escuela superior.

16,7 % puestos desempeñados por bachilleres superiores o elementa-

les (empleados de banca, administrativos, agentes de ventas, contables, etc.).

39,4 % de técnicos y obreros especializados, con por lo menos siete años de estudios en enseñanza primaria y especialización profesional correspondiente.

23,5 % de obreros semicualificados, que por lo menos deberán tener algunos estudios primarios.

12,2 % de obreros sin cualificar (peones), sin prácticamente ningún estudio y que se encargarán de los trabajos más rudimentarios y peor pagados.

Debemos darnos cuenta de que casi un 65 % de los puestos de trabajo que existirán, requerirán una educación media, universitaria o especializada.

Nuestra despreocupación general debe ser alterada por una toma de conciencia del problema latente, y preguntarnos si estamos dando a esta juventud en edad escolar la formación que le es imprescindible para afrontar el futuro. Como el mañana es patrimonio de esta juventud, debe velarse por su formación integral. Esta es la mejor herencia que puede dársele. Este es el mejor legado que puede otorgarse a Agramunt.

Las comunidades pobres tienen las escuelas pobres y una capacidad de formación de la juventud tan limitada como su pobreza. Es un hecho demostrado que la juventud nacida en medios sociales pobres no pasa nunca de la escuela primaria y en general la abandona antes de sacar todo su provecho. Tiene urgencia de ganar dinero. Pero ponerse a trabajar sucede que, por falta de conocimientos, los únicos lugares de trabajo que puede ocupar son los de peonaje, los peor retribuidos. En una sociedad como la actual, y más en la de dentro de unos años, donde la tecnología crece rápidamente, se necesitan técnicos o especialistas (pueden serlo en cada rama desde agricultores-técnicos hasta ingenieros). Y lo que sobran, y sobrarán aún más, son peones.

Magín FEIXA PUIG

ALBUM

ACCIDENTE

El día 11 de agosto pereció ahogado en la piscina de la Estación de Servicio el muchacho agramuntés Fernando Beas Masana, de 14 años de edad.

El hecho produjo un enorme impacto en la población, porque si siempre es de lamentar la pérdida de una vida joven, lo es mucho más en las trágicas circunstancias mencionadas.

Reciban sus padres y familiares nuestro más sentido pésame.

CONTRASTES

Han proseguido los éxitos y la concurrencia en la Pista de baile de la Estación de Servicio, llamada este año TERRAZA PISCINA AGRAMUNT.

El miércoles día 6 de agosto, por la noche, en el teatro Casino Agramuntés, la Compañía de Comedias de Luis San José y María del Pilar Contreras pusieron en escena la comedia dramática en tres actos «LA TERCERA PALABRA», de Alejandro Casona. Excelente la interpretación, pero los asistentes fueron poco más de medio centenar.

METEOROLOGICAS

Durante la primera quincena, agosto hizo honor a su fama de caluroso. El bochorno y los refrescos estuvieron a la orden del día. Luego, por obra y gracia de unos días de inestabilidad, las temperaturas bajaron brusca y sensiblemente, si bien a finales de mes se han recuperado bastante.

Movimiento Demográfico

Mes de Agosto

NACIMIENTOS

Jorge Cases y Zafra	día	5
Judit París Figuera	>	8
José M.º Villalta Galcerán	>	11

MATRIMONIOS

José Gilabert Gabernet y Rosario Cases Hernandez	día	14
Mariano Casaseca Pijuan y Angela Sans Ribera	>	16

DEFUNCIONES

Fernando Beas Perez de Tudela y Masana	14 años	día	11
Magdalena Baró Bosch	69	>	13

★ ★ ★

Lluvia caída durante el mes de Agosto

Día	10	0'4	litros m.2
>	14	2'4	>
>	21	4'2	>
>	22	1'-	>

Total 8' litros m 2

El Observador: DIOSDADO PONT

X I C

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT

ESTACION SERVICIO AGRAMUNT

Pista - Terraza - Piscinas

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar
Sección Engrase y Lubrificantes

Hotel Les Cimes

Restaurant - Bar

Direcció: JOAN QUER

PAS DE LA CASA
Altitud 2.085 metres
Telèfon 51-1-26

ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

LABORATORIO DE ANALISIS

Resum de les dades dels pobles de la Comarca, publicades a SIO des del febrer de 1.968

	Habitants	Famílies	Cases tancaes	Hectàrees totals terme	Hectàrees de regadiu	Tractors	Automòbils de turisme	Infants en edad escolar	Escola?	Llum elèctrica?	Telefons?	Proveïment d'aigües?	Clavgueres?
Malet	220	45	0	500	100	35	15	34	si	si	si	si	si
Donzell	95	32	15	675	0	12	8	12	si	si	si	si	no
Montclar	265	58	10	950	0	22	10	43	si	si	si	si	si
Preixens	410	93	4	1100	360	27	20	54	si	si	si	si	si
Pradell	204	53	4	—	—	27	15	—	si	si	si	si	si
Ventoses	320	58	2	—	370	18	10	27	si	si	si	si	si
Butsenit de Mongai	392	101	5	955	450	33	32	34	si	si	si	si	si
Almenara	31	6	2	—	123	7	6	2	no	si	no	si	no
Puelles	30	5	10	300	0	3	3	14	si	si	no	no	no
Coscó	65	11	6	770	0	10	7	10	si	si	no	si	si
Renan	26	6	1	500	0	5	5	3	no	no	no	no	no
Puigvert d'Agramunt	368	96	12	2145	524	29	24	53	si	si	si	si	si
Montfalcó d'Agramunt	67	15	2	524	0	11	13	14	no	si	si	no	no
Castellnou d'Ossó	45	10	0	300	0	8	4	2	no	si	si	no	no
Ossó de Sió	142	28	20	1100	0	13	8	14	si	si	si	si	si
Bellver d'Ossó	94	24	7	875	0	18	12	14	si	si	si	si	si
Montroug de Sió	133	37	6	800	0	16	12	21	si	si	si	si	no
Les Pallargues	242	57	13	1480	0	29	31	51	si	si	si	si	no

CINES AVENIDA A y B y CINE X

Relación de la Selecta programación reservada para nuestra
inminente FIESTA MAYOR 1.969, y que será presentada
conjuntamente en AVENIDA -Sala A- y CINE X

Jueves, día 11 y Domingo, día 14 de Septiembre

ROMEO Y JULIETA y CABRIOLA

Viernes, día 12 y Lunes, día 15

**LA NOCHE de los GENERALES
Los PECADOS de la Sra. BLOSSOM**

Sábado, día 13 y Martes, día 16

El Profeta y El último tren de Katanga

Miércoles, día 17

Su Excelencia y Sindicato de Asesinos

La Fiesta Mayor de la SALA B
Inaugurando la temporada de Cine 1969 - 70 de
CINE TOLERADO
estará animada con los siguientes títulos

Domingo, día 14 de Septiembre

Festival de Tom y Jerry y La Trampa

Lunes, día 15

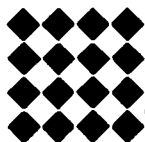
Superargo el gigante y Esta perra vida

Martes, día 16

7 mujeres para los Mac Gregor y Cabriola

Miércoles, día 17 - Triple programa

Su Excelencia - Cabriola - Festival de Tom y Jerry

CLUB DE AJEDREZ

Al acercarse el acontecimiento deseado por todos, la Fiesta Mayor de Agramunt, con este motivo podemos anunciarles grandes competiciones y encuentros con otros tantos clubs. Entre ellos citaremos que el domingo 14 de septiembre, día precisamente de dicha Fiesta Mayor, a las 11 horas, en la gran plaza del Mercadal de Agramunt, les anunciamos que vendrán los grandes campeones de nuestra capital de Lérida, de los que aún tenemos el dulce sabor del reciente encuentro Capital-Provincia, del cual, como todos saben, nos llevamos tres trofeos. ¿Os recordáis de la alegría que trajimos al llegar a Agramunt? ¡Qué bonito nombre Agramunt! Qué bien suena, ¿verdad? Agramunt de los sueños, de los recuerdos, los que estáis lejos sois los que mejor lo sabéis, ¿no es así?

Precisamente para los forasteros va este escrito, ya que la distancia que les separa de nosotros hace imposible su presencia. Estamos seguros de que estas letras y las restantes informaciones que leerán en SIÓ les servirán de consuelo, hoy precisamente, para suavizar su añoramiento. Y para que vean que hay quien les recuerda, les voy a contar una anécdota. Es de un niño que justamente ahora tiene unos trece años y por cierto es descendiente de uno de nuestros jugadores, muy asiduo y muy útil. Así me lo contaron: «El nostre nen quan arribà i veu Agramunt diu: "Que bonic és!" Y cuando marcha besa el suelo.» Preciosa anécdota, ¿verdad?

Bueno, deseamos que cuantos más podáis venir a contemplar este encuentro, más felices seremos. Nosotros, los locales, haremos todo lo posible para que la velada sea recordada toda la vida, ya que, como veis, será durísima.

PIENSOS

Ramón Sangrá Torres

Teléfono 209

AGRAMUNT

Comarcanos, vecinos, simpatizantes y amigos, ¡todos a Agramunt a la Fiesta Mayor a ver grandes maestros en noble lid!

J. CARRERAS

★ ★ ★

NOTA: El domingo, día 14, por la mañana y en el recinto del Entoldado, se celebrarán unas simultáneas de Ajedrez a 35 tableros, entre el Maestro internacional D Antonio Medina y una selección de jugadores leridanos. Participarán además de los jugadores de Agramunt, representantes de otros ocho Clubs de la provincia. Se comenzarán las partidas a las nueve de la mañana.

FABRICACION Y VENTA DE
PANELES DECORATIVOS

en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición
Pisos, etc.

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 AGRAMUNT (Lérida)

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch, 34 - Teléf. 248

El Municipio

Aprobación nuevas tarifas de Agua

Por el Ayuntamiento. Pleno, en sesión ordinaria del 30 del pasado Agosto, previa incoación del oportuno expediente a tal efecto, se acordó la aprobación de nuevas tarifas para el abastecimiento de aguas a domicilio, las cuales empezarán a regir a partir del primero de Enero próximo una vez aprobadas por la Autoridad competente. Las expresadas tarifas permanecerán expuestas en el Tablón de Anuncios de la Casa Consistorial durante el plazo legal establecido.

El Ayuntamiento, en su decidido empeño de resolver de manera definitiva el problema de suministro de agua, tiene en proyecto la renovación y ampliación de tuberías, instalación y reposición de contadores que falten o se encuentren averiados y demás obras que estima de interés, con el fin de proporcionar un servicio lo más perfecto posible que a la vez permita aminorar los fuertes dispendios que el mismo ocasiona.

Obras en las Escuelas

Con vistas a la concentración escolar ordenada por la Superioridad, se han realizado obras en las Escuelas Nacionales consistentes en ampliación y creación de nuevas aulas, habiendo qu dado ya pintadas todas las existentes y reparadas las dependencias de servicios, con lo cual se han dejado en buena disposición para el ejercicio de la labor docente a que las tales vienen destinadas.

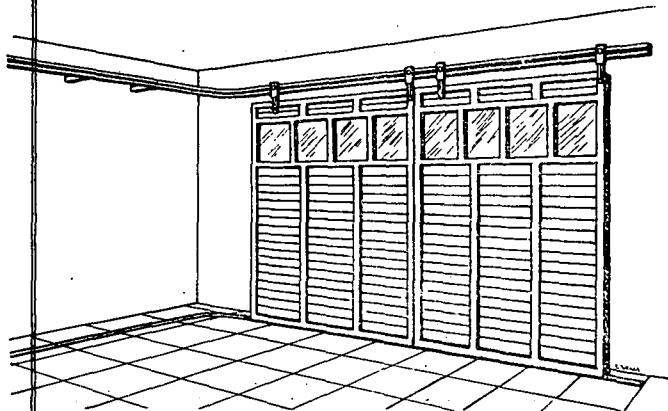
|| CAMARERO ||. ¡ OTRO REFRESCO !.

Industrias Metálicas Agramunt, S. L.

Hnos. ESCOLA

CARPINTERIA METALICA

Primera Industria dedicada a la construcción de puertas metálicas con chapa de acero, en diferentes sistemas y grandes dimensiones.

Especialidad en trabajos con:

- ◆ Acero galvanizado
- ◆ Aluminio anodizado
- ◆ Acero inoxidable

Pasaje de las Escuelas, s. n.
Apartado n.º 23 - Tels. 89 y 175

AGRAMUNT